



IULIA NANI

CINE NU E GATA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021



– În fiecare an jucăm după același scenariu. El zice – ba nu, *hotărâște* – că într-o lună o să avem publicat online catalogul cu noua colecție. Eu îl avertizez: „Știi că n-avem cum să facem asta, n-am nici măcar jumătate din pozele și descrierile produselor, iar Miha nici n-a terminat de vorbit cu toți furnizorii”, dar lingușitoarea se pisicește: „Nu, Cristi, e OK, cred că pot să mă încadrez. O să muncesc peste program și o să bag viteză în echipă să se organizeze mai bine...”

Când o imita pe Mihaela, Nadia vorbea pe un ton pițigăiat și strâmba din nas, de fapt toată fața i se schimonosea, ca să arate cât de mult o dezgusta ființa aia de la departamentul de Procurement, incapabilă să-și dezlipească buzele de pe fesele netede și parfumate ale șefului.

„Nu pot să cred, mi-am pus o șosetă mai lungă și una mai scurtă?”, m-am gândit eu, simțind cum una din ele mi se prelingea în gheată și o pală de vânt rece îmi învăluia glezna. Am tras în sus de șosetă, discret, cu două degete, privind-o pe Nadia în ochi și încurajând-o din priviri să continue.

– În punctul ăsta – și aici și-a reluat tonul revoltat de dinainte –, eu de obicei cedez și accept să pun catalogul online într-o lună. Iar peste vreo două luni, așa, când am ajuns cu chiu, cu vai pe la ultimul capitol, apare Mihaela spășită și zice: „Îmi pare rău, Cristi, mă tem că nu putem fi gata la timp. M-am străduit, știi cât m-am străduit, dar furnizorii nu și-au respectat termenele, iar oamenii mei au fost ocupați și cu comenzile curente de la vânzări...”

Acum Nadia vorbea pe un ton plângăreț, cu colțurile gurii lăsate, maimuțărind-o pe Mihaela, care își recunoștea înfrângerea și nu-și mai găsea coloana vertebrală, probabil rătăcită prin vreun sertar cu dosare.

– De câți ani ziceai că lucrezi acolo? am întrebat-o, încercând să mă decid dacă să îmi fac un harachiri instantaneu cu lingurița de cafea sau s-o bat pe Nadia în cap cu un catalog din ăla gros, tipărit.

Bine că se inventaseră cataloagele online.

– Șapte! Șapte! aproape că a țipat ea, iar apoi a continuat: și vrei să știi de câte ori s-a întâmplat sceneta asta ridicolă cu catalogul? (Eu nu voiam neapărat să aflu, dar, ce să zic, mă plătea pentru asta.) Tot de atâtea ori! În primii ani catalogul era tipărit, apoi am trecut la o variantă online interactivă, dar dinamica a fost și este mereu aceeași. Și, de fiiiiiecare dată, eu sunt aia rea! Eu sunt idioata negativistă care dă cu ghinionu-n catalogul lor! Iar Mihaela, care nu-și face treaba ca lumea nici măcar o dată și care nu învață nimic din greșeli, e mereu aia bună, aia de treabă, știi tu, angajata pozitivă, Albă ca Zăpada care măcar a încercat. Iar Cristi nu mă ascultă niciodată, nu recunoaște niciodată că am avut dreptate de la bun început, că am anticipat corect cum vor merge lucrurile – că, știi, am și eu ceva experiență în spate și am mai văzut filmul ăsta prost! De ce trebuie tot timpul să-l împuște pe mesager?

Era roșie la față și gesticula atât de tare, încât m-am ferit ca să nu-mi bage vreun deget în ochi. M-am aplecat ușurel înspre ea și i-am șoptit cu o voce cât am putut eu de suavă, de profesoară de yoga recent sosită din India:

– Poate din cauza tonului pe care vorbește mesagerul? Oi avea tu dreptate, dar îl faci să se simtă

prost, ca un șef incompetent, care nu reușește să gestioneze bine timpul și să planifice lucrurile cum trebuie.

Nadia mi-a aruncat o privire din care am dedus că intrase deja în contact cu criminalul interior.

– Alo, căpitane. Evident, nu crezi că m-am prins și eu de asta? Dar eu nu sunt șefa lui! Nu sunt *life coach*-ul lui, ce pana mea – scuze, n-o lua personal. (Am dat din cap, înțelegătoare.) Nu e treaba mea să-i țin cursuri de managementul timpului. Treaba mea e să pun pe site catalogu' mă-sii!

Dintr-odată s-a calmat și vocea i-a sunat cu două octave mai jos.

– Uite ce e, nu mai știi dacă tu mi-ai zis asta sau poate am citit-o pe undeva – în fine, un tip deștept a zis odată că oamenii se grăbesc să se schimbe numai dacă au făcut pe ei. Dar la mine la job oamenilor le place să umble uzi și împutiți!

Ceva mai târziu, în aceeași seară, tropăiam prin gerul uscat de ianuarie, încercând să scap de senzația copleșitoare că sunt o distrugătoare de minți (poate asta trebuia să scriu pe cărțile de vizită) și că nu mă pricep la relaționare nici cât o casieră de la supermarket. Până și coafeza mea avea o inteligență socială mai dezvoltată. Toți anii ăia la corporație. Toate orele alea de terapie cu confruntări nesfârșite între mine și dezamăgire, între mine și epuizare. Toate cursurile de coaching, cărțile care nu se mai terminau, examenele... Eram dezgustată de mine însămi!

Vezi tu, Alina, știam, înțelegeam perfect toate chestiile de care se plângea Nadia, dar nu-mi dădeam seama cum s-o fac să termine cu victimizarea. Nu încă.



Îi ziceam „festivalul văicărelilor”. Sau „bufetul cu suferință *all inclusive*”.

Știi, Alina, momentul ăla când îți iei și tu o pauză de la muncă, poate vrei să mănânci ceva sau să te uiți pe Instagram, și colega ta începe să se plângă. Despre orice – proiectul de rahat care i s-a alocat de sus, nesimțiții de la Financiar care nu îi aprobă bugetul și îi răscolesc prin calcule de parcă ar suspecta-o de fraudă, soțul care îi stoarce toată vloga din ea și nu o recompensează cu nimic, fiica cea mică, o bestie răsfățată care aseară, la restaurant, se forța să vomite ca să arate că nu-i plăcea mâncarea, dieta fără carbohidrați care o face să se comporte ca o Godzilla care a băut Redbull... Și uite-așa rămâi cu un gust amar, care nu e de la pastele carbonara.

De fapt, când lucram la marea corporație din telecom, fișa postului de la Resurse Umane prevedea – informal, desigur – să-i ascult pe toți cum se văicăreau toată ziua, bună ziua și să dau din cap cu înțelegere, ca o jucărie dintr-alea cu gât flexibil care se țin în vitrinele magazinelor de suvenir. Managerii se plângeau că oamenii lor nu muncesc suficient, că ăia mai bătrâni nu le au deloc cu tehnologia și că ăia mai tineri le au prea mult cu tehnologia (adică stau numai pe Facebook); angajații se plângeau că nu se bea destul la teambuildinguri și că primesc e-mailuri de serviciu la zece noaptea; până și noii colegi veniți doar de două zile găseau să se plângă de ceva, de exemplu de calitatea proastă a cadouașelor de bun-venit din kitul de introducere în activitate. Eu eram doar un tomberon uman în care toată lumea își deșerta gunoiul emoțional,

fără să se întrebe dacă se ocupa cineva să-l golească periodic. Nu că asta ar fi ajutat la ceva.

Când nu erau văicăreli, erau pălăvrăgeli goale, nesfârșite, egoiste. Cum era colegul de la Operațiuni, care își făcuse un obicei să intre neinvitat la mine în birou și să spună chestii precum:

– Ce-ai făcut de Crăciun? Că noi ne-am dus la munte și am făcut alea-alea-alea și a fost bla-bla-bla...

Jur, Alina, că n-am apucat, nici măcar o dată, să îi spun ce-am făcut eu de Crăciun. Nimeni nu se întreba dacă am și eu vreo supapă sănătoasă să-mi ventilez nemulțumirile, poveștile personale sau tristețile – și cred că de-asta am ajuns să iau ostatici ceva mai târziu. Dar să nu ne grăbim – o să-ți explic totul și sunt sigură că îmi vei înțelege motivele.

După cincisprezece ani de HR, văzusem toate dramoletele – știam totul despre politica de birou, săpături pe la spate, false aparențe, *mobbing*, bârfe, anunțuri de angajare umflate cu pompa, șefi dereglați la cap cu acte în regulă, tergiversări, termene-limită absurde, ședințe fără sens care puteau să se rezolve cu un simplu e-mail, teambuildinguri înecate în băutură și piperate cu sex extraconjugal, indicatori de performanță goi ca niște calorii goale, rapoarte anuale pretențioase, evaluări ipocrite ale angajaților și cultură organizațională fericită doar pe panourile de pe pereți și pe contul de Instagram al firmei.

Peste tot vedeam doar oameni care refuzau să se schimbe, blocați în ideile lor fixe, învechite, lipsite de orice urmă de autoresponsabilizare. Și mă simțeam scârbită până-n măduva oaselor! Ajunsesem în faza în care scoteam capul și mă uitam cu grijă pe coridor înainte să ies din biroul meu micuț – unul dintre

puținele avantaje ale unei funcții manageriale. Bine, asta înainte să ne ajungă din urmă nebunia cu „open space”-ul și „share desk”-ul, Doamne apără și păzește! Te-ai întrebat vreodată cum au ajuns companiile să le pese numai de ăia 2% din Generația Z care nu pot munci fără să „colaboreze” și au nevoie să stea la grămadă într-un birou, spre disperarea restului de 98% dintre angajați, de 30-40-50 de ani, care fac toată treaba? Tu n-ai nevoie de liniște ca să te poți concentra, Alina? În fine, nu e nevoie să-mi răspunzi.

Shiny happy people..., fredonam eu în surdină după sesiunea de coaching cu Nadia, amintindu-mi vechiul hit al celor de la REM și simțindu-mă expirată, când am tras o gură zdravă de aer rece și m-am pus pe tușit. S-a zis cu strălucirea și fericirea, băi, Vichi. Înapoi la realitate. Era aproape opt seara și mi-am dat seama că mi-era foame. M-am oprit la o patiserie și mi-am luat un covrig cu cașcaval. Apoi am grăbit pasul, nerăbdătoare să mă dezgheț în căldura de la metrou, și tocmai mă pregăteam să-mi înfig dinții în covrig, când o cerșetoare m-a rugat să îi dau și ei o bucată. Era înghețată, vai de capul ei, și m-au trecut frisoanele când am văzut zdrențele cu care era îmbrăcată și mâinile care arătau ca niște crengi uscate. M-am gândit că, spre deosebire de ea, o să mai am ocazia să mănânc ceva, așa că i-am dat covrigul neatins și, fără să mă uit prea bine, am intrat în prima cafenea care mi-a apărut pe dreapta.

Era un loc din acelea sănătoase/bio/vegetariene și tot tacâmul, cumva forțat botezat „Verde la-ntâlniri”. Evident, înăuntru nu era nimeni. Cine naiba să mănânce supă de spanac într-o vineri seară geroasă? Ei bine, ca o masochistă, mi-am plătit o supă de spanac și m-am

duș cu ea la etaj. Sus erau zece mese și doar o clientă, o tânără care își butona încontinuu telefonul. Habar n-am de ce, dar m-am așezat la masa de lângă ea. Cred că dintotdeauna m-a atras nefericirea. Am avut mereu un fel de senzor ascuns pentru oamenii care necesită reparații. Poate că mă recunosc în ei. Poate că am în mine o oglindă care reflectă defectele și problemele semenilor. Poate încerc să mă repar și pe mine. Naiba știe.

Am început să mănânc din supă. Era chiar gustoasă, crutoanele erau crocante exact cât trebuia, iar muzica trap de fundal se potrivea la fix cu peisajul urban, care semăna cu un poster uriaș lipit pe peretele exterior din sticlă. Atâtea mașini, atâtea tramvaie, atâția trecători, atâția potențiali clienți... M-am dojenit singură pentru gândirea mea comercială nemiloasă. E drept că începusem să mă simt un pic... nu disperată, dar să zicem preocupată. Renunțarea la salariul de HR Manager în multinațională pentru venitul ocazional de coach independent însemna trecerea de la sushi în restaurante de fițe, la sandviciuri acasă, fără fițe; dar nu regretam nimic – încă.

Totuși, ceva nu prea era în regulă cu tipa de la cealaltă masă. Se foia, citea, scria febril pe smartphone. Am privit-o mai atent: arăta ca o corporatistă obișnuită, aspirantă la o carieră de succes – cămașă office, dar cu croială feminină, cercei discreți, păr lung, întins bine cu placa. Era chiar drăguță, dar n-am putut să nu observ că părea foarte tulburată. Telefonul i-a sunat de câteva ori și de fiecare dată zicea chestii precum:

– Scuză-mă că am plecat la șapte, nu știam că vrea să adauge date în raportul de audit, a sunat de-abia la șapte jumate și eu eram în metrou...

Apoi:

– Da, încerc să descarc fișierul și să-l citesc de pe telefon, dar Wi-Fi-ul de aici nu e prea stabil.

Și iar:

– O să încerc să-i trimit modificările diseară... Scuze, o să i le trimit, sigur, nu o să încerc, chiar o să i le *trimit*...

Ai trăit degeaba dacă n-ai avut un șef cu valențe de speaker motivațional, care să-ți spună să nu folosești niciodată cuvântul „încerc”, pentru că înseamnă, de fapt, că te învârți „în cerc”. Un șef care are o cană cu citatul lui Yoda, *Do or do not, there is no try*. Știi despre ce vorbesc, nu? Poate și tu ai folosit șmecheria asta ca să-ți motivezi echipa.

În fine. Chipul fetei și limbajul trupului îmi arătau că era stresată rău și că de-abia se abține să nu plângă. Fără măcar să aud cine era de cealaltă parte a telefonului, puteam să pun pariu că era un șef dintr-ăia workaholici, care n-au nimic mai bun de făcut vinerea la opt seara decât să-i cânte-n strună unui client la fel de workaholic, care vine cu tot felul de cerințe trase de păr, pentru că munca e singurul loc din viața lui unde simte că are control și că poate să le-o tragă celorlalți după voie. Genul de om care pierde toată ziua plimbându-se prin firmă cu o expresie preocupată pe chip și îl apucă hărnicia pe la cinci-șase seara, când tu *încerci* să ieși pe ușă.

Mi s-a făcut milă de ea – și m-au apucat dracii pe nesimțitul care o teroriza. Se vedea de la o poștă, după cearcănele de sub ochii catifelați și ridurile premature din jurul gurii (probabil n-avea timp nici să bea apă la birou), că genul ăsta de terorism telefonic făcea parte

în mod obișnuit din jobul ei și că mai avea puțin și ceda nervos.

– Ești pompier? m-am auzit vorbind dintr-odată, mutându-mi scaunul ca să intru în raza ei vizuală.

Alina, jur că nici până în ziua de azi nu știu de ce-am făcut asta, de ce nu mi-am mâncat nenorocita de supă de spanac în liniște și nu m-am dus acasă să mă uit pe Netflix. În schimb, am întrebat-o dacă era pompier.

– Poftim? a ridicat privirea, la fel de surprinsă ca și mine.

Atunci mi-am dat seama că o cunoșteam de undeva. Și ea mi-a cercetat trăsăturile, simțind, probabil, aceeași frustrare de a nu ști de unde să mă ia. Am rămas mută câteva secunde luuungi, scotocind febril prin toate cotloanele creierului, cu o senzație de jenă care se acumula, ca atunci când vrei să faci pipi și nu mai poți să te ții, amenințând să explodeze... când, într-un final, mi-a picat fisa. Nu o recunoscusem pentru că, până atunci, o văzusem îmbrăcată doar în colanți și bustieră.

– Hei, noi ne știm de la sala de dans, nu?

– Ah, da! a răsuflat ea ușurată. Dar nu ai mai venit de ceva vreme.

– Mda, nu prea am mai avut chef. (Altul era motivul, chef aveam, dar eram persona non grata la sală, din motive pe care o să ți le detaliez mai târziu.)

Apoi senzația de jenă s-a instalat la loc, pentru că niciuna nu știa cum o cheamă pe cealaltă și, pe deasupra, mă băgasem în conversația ei ca albina-n cappuccino.

– Nu cred că am apucat vreodată să vorbim, am marșat eu. Mă numesc Victoria. Vichi, pentru prieteni.

Sunt *career coach*, consilier de carieră, dacă vrei, am adăugat și a sunat ca o scuză, nu știu de ce.

M-am ridicat și i-am întins cartea mea de vizită. Mi-a luat bucata de carton din mână cu un gest automat și o privire confuză, de parcă i-aș fi băgat sub nas broșura unei secte religioase, și i-a dat drumul în geantă fără măcar să se uite la ea.

– Eu sunt Florentina, dar toată lumea îmi zice Tina. Scuză-mă dacă am vorbit prea tare și te-am deranjat. Încerc să am o viață personală, dar șeful meu nu mă lasă.

A zâmbit strâmb.

Mi-am tras scaunul cu totul la masa ei și mi-am continuat tirada de unde o lăsasem.

– Tina, jobul tău e să stingi incendii? Ești asistentă la camera de gardă? Conduci o centrală nucleară?

Întrebările mele țâșneau una după alta și mă înfierbântam tot mai tare. Nu mai reușeam să mă opresc. Pulsul mi-o luase razna și turuiam ca o mitralieră.

– Cred că iei prea în serios chestia asta cu coaching-ul, a mormăit ea, trăgându-și scaunul mai în spate.

– Nu, stai un pic, ascultă-mă! Nu există cu adevărat urgențe.

– Adică? a zis, uitându-se în ochii mei.

– Nu există urgențe reale la corporație, am declarat eu cu fermitate. Doar alea pe care le crezi – sau la care consimți. Dacă nu ești pompier sau medic la camera de gardă, dacă viața cuiva nu depinde de tine, atunci nu e nevoie să accepți chiar orice ți se cere, la orice oră.

Preț de o clipă, a părut interesată de ce i-am spus. A ezitat, m-a privit ca și cum, în principiu, ar fi fost de acord cu mine, a deschis gura să spună ceva, apoi telefonul i-a bâzâit din nou și s-a pus iar pe butonat, furioasă. M-a ignorat complet câteva zeci de secunde, după care a lăsat telefonul să-i cadă pe masă, cu un gest scârbit, și s-a ridicat, scuzându-se că se duce până la toaletă.

Am urmărit-o dispărând după colț. Avea un fund frumos, tineresc, dar mergea gârbovită, aproape târșându-și picioarele în botinele fine. Dacă o ținea în ritmul ăsta, avea să se uzeze înainte de vreme, să-și piardă bucuria de a se dezvolta profesional, pasiunea de a-și construi o carieră cu sens. Nu puteam permite așa ceva, o viață toxică prematur. Ca posedată de o forță demonică ce mi-a șters orice urmă de rațiune, i-am înhățat telefonul. Am glisat degetul pe ecran și s-a deblocat imediat. Mda, neglijentă fată, ce să zic. Ah, stai, nici eu nu aveam PIN sau model din ăla cu amprentă. În fine, ce s-o mai lungesc, am deschis WhatsApp și m-am apucat să-i citesc mesajele.

Exact cum îmi imaginasem: avea un șef pasiv-agresiv care își bătea joc de ea. *Mersi mult că m-ai lăsat singur la birou să mi-o iau în freză de la Dobreasca!!!* scria el, cu multe emoji-uri triste și mânioase. Am citit mai departe, înfuriindu-mă tot mai tare și simțind tot mai multă milă pentru biata fată. Nu puteam să las lucrurile așa.

Sorin, am început eu să-i scriu, îmi pare rău, dar trebuie să închei acum această conversație.

E vineri, e opt seara.

Mi-e foame și sunt obosită.

Chiar dacă m-aș apuca acum să refac raportul, oricum nu se va pune nimic în practică până luni.

Și nu e normal ca un client să ne ceară să îi stăm la dispoziție în afara orelor de program.

Aici nu e nicio urgență și poate aștepta până luni dimineată.

– Ce dracu' faci acolo?! am auzit deodată un glas pițigăiat.

Îngrozită, am ridicat privirea din telefon și am văzut-o la doi milimetri de nasul meu. Indignarea luase locul atitudinii serioase de corporatistă. Stătea cu palma stângă întinsă spre mine, deschisă, ținând în ea un smartphone invizibil.

– Dă-mi-l înapoi imediat sau sun la poliție!

– Cu ce? am rânjit eu continuând să scriu, iar ea s-a năpustit spre mine.

Wkend pkăcit și îți promiți că mă voi strdui să i fac pe plac... dar lunj dinineată.

Și tu wști obisit șo stresta.

Ai grijă de tine ești u om și unșefgrozav!

Am scris mesajele astea în timp ce ne luptam corp la corp, încercând să mă feresc de mâinile ei furioase, ridicând telefonul în aer, întorcându-mă când la dreapta, când la stânga. Nu mai zic de toate greșelile de tastare care îmi scăpaseră. Oare oamenii de afară ne vedeau cum făceam sumo prin peretele din sticlă? Probabil arătam de parcă am fi dansat un dans ritualic ciudat, un delir indus de dieta cu exces de spanac.

– Te implor, oprește-te, o să mă dea afară! a țipat ea, deja isterică.

Am mai apucat să scriu:

Nu meriătm săfim hărțuit așa!

Mi-am dat seama că băgasem clișeu după clișeu și nici măcar nu știam dacă Sorin era obosit, doar acționasem la plesneală. Totuși, nu eram nici eu vreun Dale Carnegie – și pun pariu că Dale nu și-a scris cărțile în timp ce se lupta full contact cu un client morocănos care n-avea chef să câștige prieteni și să influențeze oameni.

La celălalt capăt al firului digital, Sorin cel nerăbdător, pe care mi-l imaginam roșu la față ca supa de sfeclă pe care o vindeau jos, probabil că era așa de șocat, încât nu reușea să-și aleagă cuvintele. *Sorin scrie... și scria, și tot scria...*

Profitând de momentul meu de ezitare, Tina mi-a smuls telefonul și a început să urle – sau, mai bine zis, să interpreteze un fel de yodel, care ar fi mers de minune dacă ar fi reprezentat Elveția la Eurovision.

– Tâmpită nebună ce ești! Ce i-ai scris? Te strâng de gât dacă-mi pierd slujba! Am văzut eu de la sală că ești o ciudată, de-aia nici n-am vorbit vreodată cu tine!

Mi-am dat seama că mica noastră confruntare crease ceva agitație la parter, așa că mi-am luat repede lucrurile și am coborât scările în grabă, înainte să mă placheze vreun ospătar cu fizic lucrat la CrossFit.

– Nu te mai irosi! Dacă tot dai din ce ai, până la urmă o să dai din ce ești! a fost ultima perlă de înțelepciune pe care i-am aruncat-o din fugă, în timp ce ea mi-a făcut semnul ăla care sugerează că ai prea multă activitate sexuală pe cont propriu și că ar trebui să mai vezi și alți oameni.

Nu râde, Alina. Eram deja în plină criză, doar că nu conștientizam.



Nu mai știu cum am ajuns acasă. Mi-aduc aminte vag că am alergat pe stradă, am luat metroul, am mers o stație în plus pentru că eram cu gândurile vraiste, am înjurat și m-am întors cu trenul opus, am mai alergat un pic până am intrat în bloc, apoi în apartament. Am trântit ușa în urma mea, am încuiat-o de două ori și m-am sprijinit cu spatele de ea, ca în toate filmele standard cu ucigași în serie care te urmăresc și vor să-ți pună piedică. Atunci mi-am dat seama că îi dădusem cartea de vizită bieteii fete pe care o stresasem la cafenea.

– Ce idioată ești, Vichi! am șoptit și am alunecat încet în jos, până m-am lovit cu fundul de gresie.

Mi-am îngropat fața în palme și mi-am imaginat cum o să sune la poliție, o să le dea toate datele mele de contact și o să depună plângere împotriva mea că i-am furat telefonul – și poate am lăsat-o fără job în vremurile astea nesigure din punct de vedere economic.

Am tresărit când o limbuță aspră și umedă m-a lins pe dosul mâinii, urmată de un miorlău prelungit.

– Mango, ce m-ai speriat! am dojenit blând mingea dolofană de blană portocalie care mi-a sărit imediat în poală, torcând ca un avion cu reacție. Să nu-mi zici că ți-e foame! am adăugat, iar el a mieunat din nou, de data asta cu acea disperare care îl adusese la superba greutate de nouă kile. Cerșetor nerușinat!

L-am scărpinat sub bărbie, m-am pus în patru labe ca să mă pot aduna de pe podea, am luat o conservă cu mâncare pentru pisici și i-am umplut bolul. El s-a pus pe hăpăit, iar eu m-am îndreptat spre baie.